

Zuzana Pospíšilová
ilustroval Drahomír Trstán

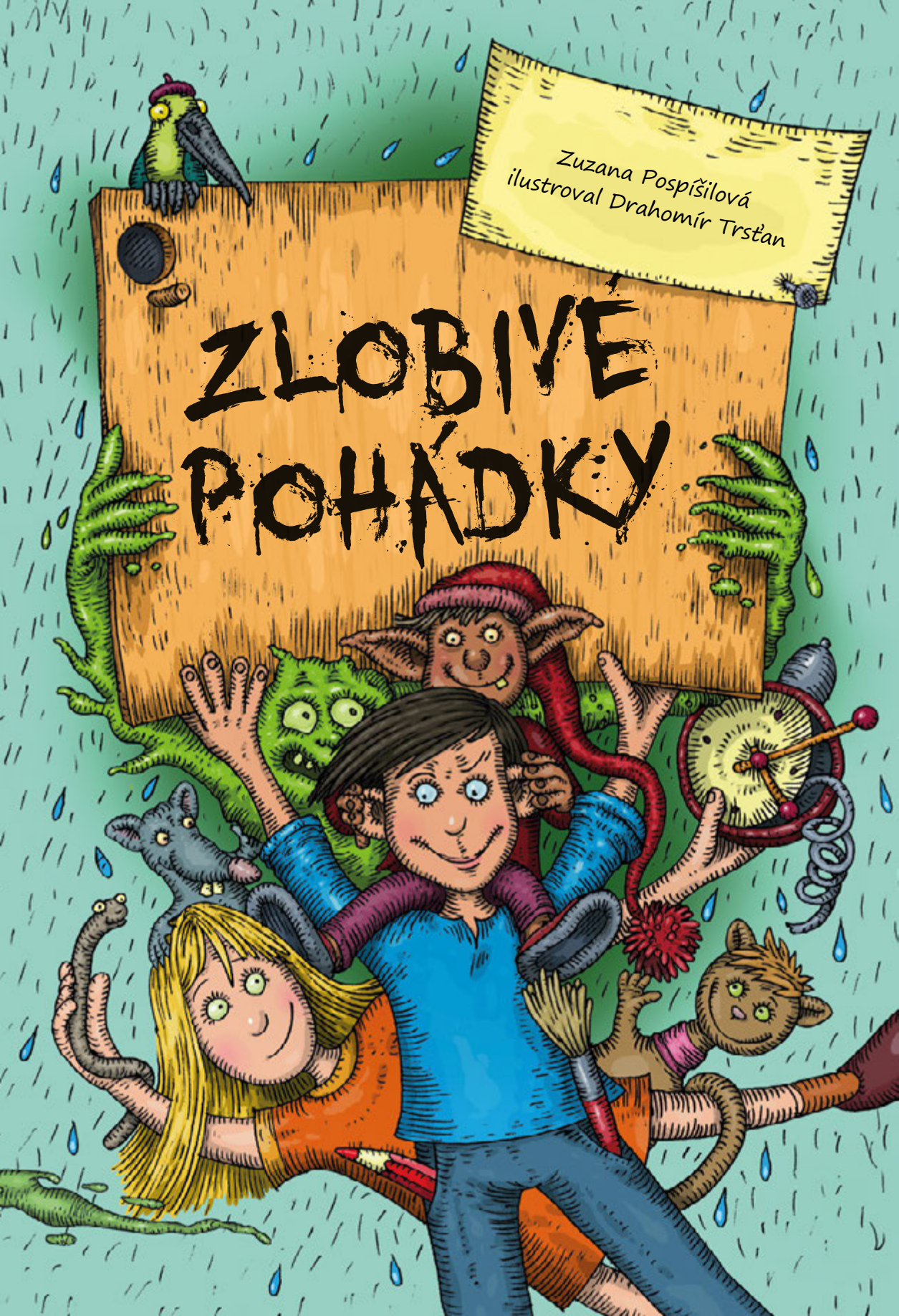
ZLOBIVÉ POHÁDKY

 pohádkové
čtení

 GRADA®

Zuzana Pospíšilová
ilustroval Drahomír Trstán

ZLOBIVÉ POHÁDKY

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová
ZLOBIVÉ POHÁDKY

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5696. publikaci

Ilustrace Drahomír Trstán
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Návrh obálky Drahomír Trstán
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 104
Vydání 1., 2014

Vytiskla tiskárny FINIDR s.r.o. Český Těšín

© Grada Publishing, a. s., 2014
Cover Illustration © Drahomír Trstán

ISBN 978-80-247-4472-8

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9564-5 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-9565-2 (ve formátu EPUB)

Obsah

Posměváček	7
O lakomé myšce	11
O kouzelných slovíčkách	14
Protivná žízala	18
Zlomyslná navigace	22
Zub	29
Duben	34
Budka	39
Hodiny pana Řehoře	44
Zlobivý míč	51
Potrestaný Vandalín	58
Nesplněný slib	62
Vystrašený vtipálek	68
Parádivá Míca	72
Nespokojená hraběnka	76
Nechtěný návštěvník	83
Malíř a jeho skřítek	87
Golfové míčky	92
Panáčci ze semaforu	96
Strašidlo	100

Posměváček

Honzík začal nedávno chodit do první třídy. Učil se ze všech nejlíp, ale přesto se do školy netěšil. Bylo to proto, že měl ve třídě spolužáka Vládu, který se mu přede všemi posmíval kvůli silným brýlím. Honzíka to trápilo a někdy si kvůli tomu v noci i poplakal.

Honzík ovšem nebyl sám, komu se Vláša posmíval. Janičku škádlil, že je tlustá jako bečka, posmíval se Kájovi, že nemá žádné svaly, a přede všemi mu říkával: „Karlíček – slabý jako čajíček!“ Dělal si legraci z Tomáše, který měl od malička nemocné nohy, a nemohl proto cvičit v tělocviku. Posmíval se mu: „Tomi – chromý!“ Vláša se zkrátka posmíval kdekomu. Důvod si vždycky našel. A když ne, tak si ho vymyslel.

Jednou, když zase Honzík večer plakal do polštáře, stala se podivná věc. Přisedl si k němu maličký skřítek a pošeptal mu: „Neplač! My o tom zlém posměváčkovi moc dobře víme a taky ho potrestáme!“

Po těch slovech skřítek zmizel. Honzíkovi se najednou ulevilo. Přestal plakat a vmžiku spokojeně usnul.

Ve stejnou chvíli se v jiném domě a v jiné posteli chystal ke spánku i Vláška. Natřepal si polštář a s úsměvem přemýšlel, z koho si bude zítra ve škole utahovat. Přemýšlení ho natolik zmohlo, že usnul.

Najednou byl v nějaké veliké zahradě se spoustou krtinců. Vláška chtěl udělat krok, ale nemohl. Nohy měl jako přilepené k zemi. V tu ránu se z krtinců

vynořili skřítkci a začali se mu hlasitě posmívat. Tak hlasitě, že si musel zacpat uši. Když po chvíli skřítkci zmizeli, Vláša se opět rozešel. Rychle se rozhlédl, aby našel východ ze zahrady, a rozběhl se tím směrem. Po pár krocích ovšem upadl do jámy plné bláta. Okolo ní se zase objevili skřítkci a začali se mu jednohlasně posmívat: „Bláteníček – Vlášiček.“

Vlášovi bylo do pláče. Nemohl se pořádně ani zvednout, jak mu to klouzalo. Se slzami v očích si zakrýval uši. Když skřítkci zmizeli, s vypětím všech sil se vyškřá-

bal z jámy ven. Honem pospíchal k bráně, která už byla na dosah. Najednou před ním ale vyrostlo trnité křoví a on se ošklivě popíchal. Už mu ani tak nevadilo, že má ruce i nohy poškrábané a popíchané od trní. Vadilo mu, že se mu ti skřítkci zase posmívají. „Píchá to, píchá, do ruky i břicha! Cha cha cha!“

Vláda byl zoufalý. Zkoušel skřítky zahnat, ale oni se nedali a posmívali se mu ještě víc. Bezmocně se schoullil do klubíčka, zavřel oči a plakal a plakal.

Když oči opět otevřel, skřítkové i s trním byli pryč. Chtěl z té podivné zahrady co nejdříve zmizet. Vzal za kliku a otevřel branku. Za ní už ho čekal skřítek, který seděl předtím u Honzíka na polštáři. „Tak co? Ještě se budeš někomu posmívat?“ zeptal se přísně.

„Ne, nebudu, přísahám!“ sliboval kvapem Vláda.

Pak se probudil. Byl právě tak akorát čas vstát a jít do školy. V lavici seděl způsobněji než obvykle, nikomu se neposmíval a nikoho neškádlil. Nikdo ze spolužáků nevěděl, jak se s Vládou stala taková proměna. Úplně nejlepší ale bylo, že už to tak zůstalo napořád.

Vláda už se nikdy nikomu neposmíval. Na vlastní kůži si totiž zkusil, jak moc je to nepříjemné.

O lakomé myšce

Myška Eliška si vyšla na procházku. Bezstarostně cucpala po cestičce, když vtom před jednou dírou spatřila celé myší shromáždění. Eliška byla zvědavá, proto přišla blíž a zeptala se vedle stojícího myšáka: „Co se tu stalo?“

Myšák se na ni podíval a zdvořile odpověděl: „K doktorovi nesou myšku, že ji strašně bolí v bříšku.“

Myška se podivila. Měla štěstí, že oslovila myšáka básníka, který hovořil pouze a jenom ve verších.

„A co se jí stalo?“ ptala se zvědavě.

Myšák se chvíli zamyslel a odpověděl: „Je to snad prý ze sýru. Zbaštila ho v papíru.“

„To jsou mi věci!“ divila se Eliška. „A jak to s ní vypadá? Co říkal doktor?“ vyzvídala dál.

„Doktor říkal bez legrace, že to chce dvě operace.“

Myška Eliška jen zakroutila hlavou. „Já se jí divím. Proč si ten sýr nerozbalila? Zajímalo by mě, jak se to všechno seběhlo. Nevíte to náhodou?“

Básník souhlasně pokýval hlavou, zhluboka se nadechl a spustil:

„Bylo to prý asi tak:
Projel tudy nákladák,
který vezl spoustu sýru.
Pod kapotou měl však díru.“

Pak se stane celkem lehce,
že sýr v autě zůstat nechce.
Skutálel se na vozovku
a přilákal myšku Žofku.

Žofka vůbec neváhala,
na ramena nohy vzala,
chtěla si sýr sama vzít,
doma si ho rozbalit.

Vtom však náhle slyší
kroky dalších myší.
I když je to k nevíře,
zhltna ten sýr v papíře.“

Myška Eliška jen nevěřícně kroutila hlavou. „To má za to, že byla tak lakomá. Kdyby se s ostatními rozdělila, nemuselo by se nic podobného stát.“

Básník jen zamyšleně přikyvoval.

O kouzelných slovíčkách

Bonifác byl učeň kouzelníka Pankráce. Byl šikovný a taky náramně zvědavý. Jednou ho napadlo, že by se mohl podívat do světa lidí. Důkladně pročetl Pankrácovu čarovnou knihu a až úplně na konci našel cestovní zaklínadlo. Rozpažil obě ruce, zamával kouzelnou hůlkou a řekl: „HONKY, TONKY, MANŽETA, CHTĚL BYCH K LIDEM DO SVĚTA!“

Otevřel oči a nestačil se divit. Seděl totiž v parku na lavičce vedle kluka, který vypadal podobně jako on.

„Kde ses tady vzal?“ zeptal se překvapeně kluk a odložil rozečtený časopis.

„Já jsem Ondra,“ představil se chlapec a podal malému kouzelníkovi ruku.

+

„Já jsem Bonifác a přičaroval jsem se ze světa kouzel,“
snažil se o vysvětlení Bonifác.

Ondra se hlasitě zasmál: „Co to plácáš?“

Bonifác pyšně zvedl hlavu a chlubil se: „Znám tolik
kouzelných slovíček, že si to ani neumíš představit!“

Ondra trochu znejistěl. Nevěděl, co si o tom má mys-
let, ale nakonec odpověděl: „Já taky nějaká kouzelná
slovíčka znám!“

Teď byl překvapený pro změnu Bonifác: „Ty jsi taky
kouzelník?“

„Ne, to nejsem, ale kouzelná slovíčka by měl znát každý!“ odpověděl šibalsky Ondra.

Bonifác se ale nedal odbýt a vyzval Ondru na souboj: „Dobrá, tak budeme závodit, kdo z nás je lepší kouzelník!“

Ondra byl pro každou legraci, proto souhlasil.

Nevěděli ještě přesně, jak to udělají, ale vydali se na cestu.

Na kraji parku stál zmrzlinový stánek. Ondra chytrě navrhl: „Tak schválně! Kdo z nás dvou dřív získá zmrzlinu?“

První šel ke stánku Ondra. Vyndal z kapsy desetikorunu a podal ji zmrzlináři se slovy: „Chtěl bych, PROSÍM, jednu zmrzlinu.“ Když ji dostal, řekl: „DĚKUJI!“ a vrátil se k Bonifácovi.

„Teď jsi na řadě ty,“ pobídl Bonifáce Ondra a podal mu další desetikorunu.

Bonifác si vyhrnul rukávy, zastavil se před zmrzlinářem, zamával rukama a řekl: „HOKUS, POKUS VE STÍNU, DEJ MI VELKOU ZMRZLINU!“

Zmrzlinář se na něj rozkřikl: „Jedeš?! Co to na mě zkoušíš?!“

Bonifác utíkal zpátky za Ondrou: „Zdá se, že tvoje kouzlo je silnější. Mohl bych se ho od tebe naučit?“

„No jasně,“ souhlasil se smíchem Ondra. „Je to hrozně jednoduché. Když něco chceš, musíš říct PROSÍM, a když to dostaneš, řekneš DĚKUJI. To jsou ta nej-kouzelnější slovíčka na světě. Pomocí nich dosáhneš všeho, co chceš.“

Bonifác Ondrovi zamyšleně poděkoval a bohatší o novou zkušenost se vrátil do světa kouzel.

A co vy, děti? Nezapomínáte tato dvě kouzelná slovíčka?

Protivná žížala

Na sportovním stadionu bylo rušno. Právě probíhaly atletické závody. Žížala Bohdana, která bydlela zrovna v podzemí pod sportovištěm, se nahlas rozčilovala: „Kdo mi to tu dupe nad hlavou? Slušnou žížalu ne- nechají v klidu, darebáci!“

Rozčilování jí nepomohlo, a tak se rozhodla, že se na ty výtržníky podívá a náležitě jim vyčiní. Provrta- la si cestičku směrem nahoru, ale objevila se přímo v běžecké dráze. Pán, který držel v ruce pistoli a měl závodníky odstartovat, si jí všiml. Dal běžcům pohov a šel se podívat blíž. Patou zatlačil žížalku zpátky a po- vrch pěkně udusal. Pak se vrátil na své místo, vystřelil z pistole a závod mohl začít.

Bohdana byla nasupená: „Však já se jim pomstím!“ křičela z plných plic, ale nikdo ji neslyšel. Provrta- la se tedy ven o kus dál, v písku. Sotva vystrčila hlavu, už ji zase někdo zarazil zpět. Byl to závodník, který skákal

do dálky a dopadl na doskočiště v písku. Rovnou na žížalu.

„Já jim dám!“ lamentovala Bohdana a snažila si zatlačit bouli, která se jí udělala na hlavě. Nevzdávala se. Vylezla ještě o kus dál, na trávníku. Tam už byla v bezpečí. Chvíli se nechápavě koukala, co to všichni dělají. U stanoviště pro skok do výšky měla hned jasno, co provede. V nestřeženém okamžiku se natáhla místo laťky, přes kterou závodníci skákali. Když se někdo přiblížil, drcla ho jako napnutá struna a pak sama seskočila.